

невежество, съ своитѣ беззакония, съ своята алчностъ къмъ земни блага, разпространяватъ недоволството и бунта?

Всички мълчаха оглѣбени въ тежка размисль.

— Нашиятъ народъ — се обади буйно катепанъ Данъ — всѣкога е билъ единенъ когато е чувствувалъ довѣрие въ ржката, която го води. Когато бѣ живъ Иваница, народътъ пакъ даваше данъци и изнемогваше въ несносни тежоби. Ала търпѣше, стискаше зѣби, даваше всичко каквото може, понеже знаеше, че този, който го води, знае каквѣ иска! Понеже жертвитѣ и усилията му се увѣнчаваха съ успѣхъ! Не стигна ли Иваница почти границитѣ на великия Симеонъ? А сега? Накѣде ни води Борилъ? Следъ грозното му поражение при Филиповградъ, той се мѣта като риба на брѣгъ и не може да намѣри покой отъ понесения позоръ. Днесъ кипи отъ яростъ противъ Стрѣзомира, съюзява се съ епирския деспотъ противъ него. . . Утре се съюзява съ Тодоръ Ласкарисъ противъ Ерикъ Филандъръ, дебне латинитѣ, ала не смѣ вече да излѣзе на открита бранъ съ тѣхъ. . . Не бихъ се очудилъ ако утре чуя, че се е съюзилъ съ Стрѣзомиръ противъ епирския деспотъ или съ Ерикъ противъ Ласкарисъ. И това чудо става. . .

— Борилъ може и съ нечестивия трижпроклетъ Сатана да се съюзи, стига той да му закрепи престола! — извика буйно пресвитеръ Константинъ. — Тамъ е цѣлата работа!

Изведнѣжъ всички изтрѣпнаха, заслушаха се. Навънъ, откъмъ стълбитѣ, се зачу брѣзъ, сподавенъ глъчъ. Ледена ржка стисна сърдцата имъ. Нѣкой пѣргаво слизаше надолу и разговаряше съ жената на катепанъ Данъ, която припрѣно му отвърщаше нѣщо, съ неспокоенъ и развълнуванъ гласъ.

— Днесъ усѣтихъ, че нѣкой ме следи — продума тихо Добромиръ и впи очи въ вратата, къмъ която всички се бѣха обърнали, поглади тревожно кждравата си кафява брада, съ червеникавъ отсѣнъкъ.

Кой можеше да бѣде? Никой отъ съзаклятниците не